

Sygn. akt I UK 175/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania G. C., M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Lublinie
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skarg kasacyjnych ubezpieczonych złożonych w trzech pismach od wyroku Sądu
Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt III AUa 163/14,

odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 marca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach zmienił zaskarżony przez organ rentowy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 19 listopada 2012 r. w ten sposób, że oddalił odwołania G.C. i M.W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie z dnia 12 grudnia 2011 r., uznających za nieprawidłowe stanowiska wnioskodawców zawarte we wnioskach o wydanie interpretacji w sprawie podlegania przez nich ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w sytuacji, gdy będąc członkami zarządu J. SA w J., w ramach tej działalności zamierzają zawrzeć kontrakty menadżerskie dotyczące zarządzania tą spółką.

Skargi kasacyjne od powyższego wyroku wywiedli obaj odwołujący się.

Skarga kasacyjna M. W. została oparta na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 10 ust. 1 i 5 w związku z art. 2 oraz art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, art. 2 oraz art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a także na zarzucie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W drugim piśmie procesowym skarżący zarzucił naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 2 w związku z art. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż jest ona oczywiście uzasadniona.

Odwołujący się G.C. oparł skargę na zarzucie naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 2 w związku z art. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać,

że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie i zawierać argumenty na poparcie tego twierdzenia.

W rozpoznawanej sprawie wnioski o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania zostały oparte, między innymi, na przesłankach wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż skarżący M. W. wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i na potrzebę wykładni przepisów prawa. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne wymaga sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Natomiast powołanie się na przesłankę wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III KKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Nie istnieje przy tym możliwość stwierdzenia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne lub zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02). Tego rodzaju sytuacja występuje zaś w sprawie niniejszej w odniesieniu do wskazywanej przez M. W. potrzeby wykładni przepisu art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zakresie ustalenia, czy osoba (członek zarządu spółki kapitałowej) wykonująca kontrakt menadżerski w ramach prowadzonej działalności gospodarczej podlega ubezpieczeniom społecznym wyłącznie z tytułu prowadzenia tej działalności, czy też z tytułu zawartej umowy o zarządzanie. Problem ten budził bowiem rozbieżności w orzecznictwie, w związku z czym przedstawiono Sądowi Najwyższemu w powiększonym składzie do rozstrzygnięcia sformułowane na jego bazie zagadnienie prawne. Uchwałą z dnia 17 czerwca 2015 r., III UZP 2/15, Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów przyjął, że tytułem do podlegania

ubezpieceniom społecznym przez członka zarządu spółki akcyjnej, który zawarł z tą spółką umowę o świadczenie usług w zakresie zarządzania w ramach prowadzonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej, jest umowa o świadczenie usług (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 12) i nadał uchwale moc zasady prawnej oraz ustalił, że przedstawiona wykładnia wiąże od dnia podjęcia uchwały. Stwierdzić zatem należy, iż Sąd Najwyższy zajął już w mającej moc zasady prawnej uchwale stanowisko w przedmiocie problemu prawnego sygnalizowanego przez skarżącego, wobec czego nie ma podstaw do stwierdzenia, że nadal istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego w tym zakresie, która miałaby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skoro zaś Sąd Apelacyjny wyraził w zaskarżonym wyroku pogląd całkowicie zbieżny z uchwałą Sądu Najwyższego, nie ma też możliwości stwierdzenia, że obaj skarżący zdolali wykazać, że ich skargi kwestionujące to stanowisko mogą być uznane za oczywiście uzasadnione.

Nie można też uznać, że przyjęcie skargi M.W. do rozpoznania jest uzasadnione występowaniem zagadnienia prawnego „związanego z ustaleniem, czy na gruncie spraw wynikających z kontroli decyzji wydanych przez organ rentowy w oparciu o art. 10 ustawy o swobodzie wyeliminowana jest możliwość dokonywania przez Sąd powszechny ustaleń faktycznych, w szczególności zaś podejmowania czynności wyjaśniających, o których mowa w art. 468 § 2 pkt 3 i 4 k.p.c., oraz przeprowadzania postępowania dowodowego”. Zagadnienie prawne musi bowiem występować w sprawie, czyli mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Biorąc zaś pod uwagę przytoczoną wyżej treść mającej moc zasady prawnej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, stwierdzić należy, że zebrane w postępowaniu sądowym dowody i poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne, niezależnie od tego, czy Sąd miał prawo podejmowania tych czynności, pozostają irrelevantne dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy. Do uznania zaskarżonego wyroku za zgodny z prawem wystarczające jest bowiem odniesienie oceny prawnej do stanu faktycznego przedstawionego we wniosku o interpretację.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. postanowił jak w sentencji.

